

יסודות אמוניים בפרשה – פרשת שמות

עם של מאמינים – לבירור גלויי האמונה במלחמות

ישראל מאמינים

שנתנפרטם.

בגבורו בפומיגו, וברונם בברקה, שישראל בימי משה. קלקם צאם מפזונים הפסידו זרעם ומספרו ברית מיה ולא גנה קנים מהולן: איזא שבט גוי בקבח, עד שבקה מצת פטץ אמר קאל קמפה: ובל-צנול לא-יאכט גו (שמות יב, מה) נזקם בעשיות פטיה. ובק אמור טקמינג, וברונם בברקה: "משה היה מל ויהושע פרען ואטרון מואין" י' ואספר ערלוות טברים טברים, ומיה גם מל מתקרב בזקם פפח – ובזה היה רואים גאל", והוא צבר הילטוקא ולטנו; ואספר קדמיך כי. ואספר צליים גז"ה: בז"ה צבאים נשים בנות אס-אטמת קיר" (וחוקאל כב). – ועם צויקם בוה הענן הרע", גשביה שאמר משה רבנו, עזיו פשלום: והן לא-יאמינה. כי (שמות ד, א) אנטישיטו ה' צל זה ואמר גו: משה הם מאנינים גני פאנינים. סם מאקינים – דקמיב (שם, לא): ניאמן העם, ובני פאנינים – דקמיב (בראשית טו, ו): ונאמן ע"ה ניאשכט גו זקקה: אקל אהה – אין סוקך לא-האמאי. דקמיב (במדבר כ, ב): אין לא-האמנים כי פקוזשנ. וגעש קאטר, כמו שבראו צליים פשלום: "מחוזד בקשרים לואה בגופו. נא? – ממשה".

סיגר – גזע ג – גיאק

ה

3
בשיחה לחילילים מון השורה שעלה אחד החילילים בסגנון ישיר: חרב, האס אני יכול להיות יהודי בעלי לא-לאומי בטוריה? השיב לו ר宾ו אף הוא בסגנון ישיר: "אתה אומר: בליך להאמין. זו טעות! זו טעות בעצמך. אין מכיר את עצמך כהונן". אף אחד לא מכיר את עצמך פאוד". הגדלות יהו. אסביר זאת קצת יותר בהעמוקה, והוא ענן פשות פאוד. הגדרות היא אכן להסביר דברים עמוקים בספות. גם החומר שהילד למד הוא פשוט ויחד עם זה תכלית העמק. – "הכל חזר לממה שהזכרנו קודם. שלמדו מותן המקורות מה עינו של עם ישראל, רואים שלא התחלנו מתמול שלושים, אלא מדורות מקדם העולים. ישאל אביך ויגדך, זקינ' ויאמרו לך". העובדה של עם ישראל, הפסיכולוגיה הלאומית של עם ישראל, והנשמה של עם ישראל, אין מתחילות מכך – פלוני – באומן איש פרט. אתה אומר שאין קצת ממשי זו טעות, כי אתה חילך של עם ישראל, אתה חלק חשוב ומ倜וף בתוך כל-ישראל, בתוך הפסיכולוגיה הכלכלית הציבורית שלנו, ואנחנו עם של מאמינים, כמו שתכתב בתורה: ויאמינו בד' ובמשה עבדו".

קחים קדשו א – מ

3

4
האמונה היא בטבע שלנו. היא לא מתחילה מפלוני-יאלמוני, אלא נמצאת בטבע הצבורי הלאומי, בטבע הנשמה של עם ישראל. מותך כך אפשר להבין את הביטוי של אבא זיל: יהו הייחודי לא-לאומי, האפיקורוס היוצר גدول בישראל, הוא יותר מאמין מהגוי הדתי".

5
הכיפה במובן הלאומי ההיסטורי האלוהי, היא תוכנה של כפיתה הר בגיגיות. אמנס יש לאדם בחירה חופשית, אך לא לגבי כל הדברים. אדם אינו יכול לחזור להיות אדם ולהיות ציפור השט במרחבים. אויל יכול להתנהג כמו ציפור, לשים קינוי על ראש העצם ולשר, אך לעולם ישאר אלם. כמו כן, הטבע הישראלי כפי עליינו בכפיתה הר בגיגיות. הוא מציית אלותה מוחלתת שאינה ניתנת לשינוי. אמונתו של היהודי אינה מתחילה מהתאמצותו האישית והתעמידתו, אלא מהתבע שלו; אלא שטיב זה יש לו לגולתו עליידי לימוד. לימוד אמונה מסיע למוצוא את הגנוו בעומק הטבע.

ישראל מאמינים

"עלילין בקדושה"² למדוגה השלישית. כאשר משה אמר "והן לא יאמינו לי", השיב לו ובונו-של-עלילום: ישראל "הן מאמינים בני מאמינים"¹⁰¹, בני אברהם אבינו עלי נאמר "זה האמן בד".¹⁰² אנו עם האמונה. יסוד האמונה: שיד לעצם ציאות כל-ישראל, ומתוך-כך למציאות של כל אחד ואחד מיישראל, בין אם וא מכיר בכך, ובין אם אין מכיר בכך.

6
ה האמונה האלהית הנגדולה אשר בלב ישראל, אין לה ערך ולא דוגמה ולא משל, ואפלו האפיקורוס הירושלמי היה מלהה אמונה ובודש, הרבה מכם האמונות של כל היהודים כולם. ואע"פ שהיה מכתת דברת של קי-תיראש ושל כפיר, בחוכיות הנשכה יש וור-אללים של דבוזת ושל צמאן לאלהים חיים אל יהו-ישראל עד לדי. מסרו-וינש, "יראות את ריח בגויי, אל אקרי בגדיו בגדיו", כגן יקים איש צורוות גו ווטי משותא", שהראות את האצפן בכלכם מסירוט-וינש נפלאות, וזה שהו בסתור היה ג"כ בחילה, אלא שסתות אותו הווhomao החזונה, שבאה מההשפעה והסואבה של הגויים, אשר לא ידעו את ד' ובשמו לא קראו, אבל אכלו את ינקב ואת נזחו השם זו, לא כלא. הילק יעקב כי יוציא-הכל הוא, וישראל שבת נחלתו ר' צבאות שמו (ה). ניפוי אין אן אן

7
ויבחר את ר' בבר-זקנ' וברקה – בtan יופי.
נקם אש אדרות. יוקם משטח – בPsiחא שבקש שונאים להקסט להר. הפירות אדרות, ובנגם מחתם וחתם קלחלה, אמראן לה: של וטה ר'ת פטך – דיקך. נקנס ותזאצ' מאנרה של ווב אדרו: אן דרכו של קידוט להטפלש גו, אלא של פון פונת ומה דאת פטיך – דיך, ולא קפל צלי. אמר ר' פטקס: גוון לא נקס של שלש שנים. ולא קפל צליו – אפר: לא ד' שהחכמי לאלני פטם אחת, אלא שאכעכש פעם שמייהו מה קשו לו, גוון אוthon פטמור של קרשם וקי' נקסרים בו, והה צדום אופור: נ' או', או' השחכתי לבוראי! נקס אלש צדורות קהה בן אוחחות של ר' יוסי בן יזעור איש צדרקה, ונתח ר' רב סוסה צשפתא. אלן קומי שיריקם לאטסטכל בא. אמר ר' ר' תמי סוס דראכבי קר, וקמי סוס דראכבי מקר. אמר לו: אם כך למקשייט. קל ותקר לעשי ר'זון; ואפר לו: עשה אדם ר'זון יותר מלה? אמר לו: אם כך לטעשי ר'זון; קל ותקר למכלעריו; נגנס בן דקבר בארט של עכפאי, תלך זקימ בעצמו אבעע קרות בתי דין: פיקלה, שפה, נהר ווילך מה שפה. הקא קונה געהה צארץ קשור קה יקמא, ועורך העצים והוא קינדר של אגבים. ושה קדרה לבקניה. עוץ' תח'ר'ב צאקסע והאט' קאר פרת העצים מפטת האגבים, ונתלה בקדרה ווילך קדרה. האשל נפקחה גנבה נעל אלש, קפטו חרב געל עליו זעיר ווילך. נונקם ישי' גען יער אשל אדרקה וויאה קשטן פרעהת באור, אמר: בשעה קלה קרא במען זה קען.

5 שיווקת הרשעים ל-כ"ט

אבל באופן כללי אין שום התייר ואפשרות של פירוד וקריאת אדים מישראל בטענה. ומה שנאמר לגבי משה ובניו "ויאמר לרשות: מה תהה רען"⁸⁷ – י נאמר שמשה קרא לו בשם רשות, אלא שההתורה היא זאת שקבעה באנו אבסולוטית שהוא רשות בעצם עצמו מציאותו. התורה קוראת לו רשות, הגמרא קוראת לו רשות. ובתיהין קורא לו רשות – אבל אין זאת אומרת שאתה רשאי לקרורו נ ומלבד זאת הרי משה ובניו היה במודוגת שופט ובית דין.

נכו' שבעם ישראל יש מודוגות שונות ושותות שונות, ו"ала שמות ב ישראלי" למדוגותיהם, יש צדיקים ושרשעים; אבל ככל שיכים ליחסם המקפת של כל-ישראל. יש רשות, אבל הם בוחך עם ישראל. "ברכנו אבינו" כ בולנו כאחד באור פניך⁸⁸. מכך שיקוחו של כל אדם מישראל למציאו הכללית הזאת, אין אפשרות לנחותו בשם רשות.

פ"ג חנוך היניג 8

צ'יך נזכר שancockם אכינו היה ענק, "האדם הגדל בנקנים"⁸⁹. מתח שচכר את ברואו⁹⁰ בענקיות של אהונה והכרה, נשכה ענקית של מידות (ולא רק סתם מזיאות של אדם טוכן). ענקיות מידותיו הטובות היא ורצואה עקבית למדעת: רבוניש-עלום, מתחך ב"ברונו" עם חבריהם: הם הושבטים שעשו גבריה, וכן ר' ר' ואילו ר' יונקנות מדקוקות אלהית, לאחוב צדיקים, אין זו ענקיות. לא מגע. "יש כה" על האבה אגשים טוביים. הנגולות היא לאחוב רשותי⁹¹. זה מטה תלה באיכות אבהה זו, כאשר מידה אהובים אותם, האם – זו ר' אהבה רומנטית בעלהם, או אהבה עד כדי הקורת גבש. בהקדמת הספר "אבי מילאיס" מזכיר שיש גROLI' שראל המוסרים את נפשם ואת נשמהם עבור כל-ישראל, את הצד הרוחני-שלמה, את העולמי-הכחaba שלהם⁹². אברחות אכינו מתח שאהב את המקומות אerb את חבריהם, כל חבריהם של הבורא. לאחוב רק צדיקים אין זו "חכמה נדוליה"

פ"ג חנוך היניג 8

5.95. "כאשר העובדר ע"ז

כופר באחדותו ית"ש, ומתקף לו דבר חרר, ככה לעומת זה עון המחלוקת ופירוד הלובות בין אנשי האומה הישראלית הוא עצם ההפוכה ממרכין באחדותו ית"ש, כי שורש אחדותם שייח' כליליות העם הקדוש הישראלי מתאחדים יחד באחבה ואחותה ורעות, אגדודים יחד צמודים כאיש אחד מבלי שום פירוד והתחלוקה, כי כן כאשר הברוא ית"ש הוא האחד הפשט הבהיר וככזה לעומת העם הקדוש היהודי מועל, מחויבים להתחאחד יחד צמודים וקשורים זב"ז יותר מהתאחדות הגוף האמוניים מabbrים ורכים וכו', כי אחותה העם הקדוש הישראלי מעיד על אחדותו ית"ש, ולזאת מכאן עון המחלוקת כי הוא ממש עכ"ז, יعن כי הפירוד ההווה מן המחלוקת הוא הפוך האחדותה ואילו מעיד על עצמו שאין לו חלק באלהי ישראל" בית דוד, דרוש ו.

בשנת תשס"ב נתרם אדרון הקודש ע"ז נכדיו של הרבה דוד יzag אלטשולר למכון מאיר' ונקבע בבית-הברושים החדרש, לאחר שטופן ושותה וועטר בפרוכת בתירומם הדרבית של מרד לי' יצחק אלטשולר. של ר' יצחק אלטשולר.

ישלט ר' אדרום ופעול יקס' ירצה.

ארון הקודש על כל גלויל מסמל משבט את המשכירות למור התורה, מסήימה מדור לדור וחומרה ברכז התורה לגוזן ודרישם. החצרון סקריון מדור תורוד של ר' דוד טעפלי וצ'יל וצ'יל וחוות בית המדרש. מסכי ששלשלת התורה, בבחינת יזרו לדוד יביע אומרא".

ממיןיסק לירושלים. מטען מאיד (תשס"ב)

מינג'יק ארון הקודש. מקורי. מבית מדרשו של הרב האדי, וגאגן (תר"י) המפורסם בדורו – הרב דוד טעפלי וצ'יל ממיןיסק.

שחקיריו לקהילתו, לנו' כ-55 שנה (תר"י). הרב דוד טעפלי תלמיד ר' יהושע טולז'ין, מחבר ספרי' "צחלה זוז" י'בית דוד'. היה אב"ר ומי' עבקהילת מינג'יק (רושא הלהגנה) ונפטר בשנת תרכ"א.

ארון הקודש הובא לירושלים לפני כ-100 שנה. כנראה ע"ז הרב שאול חיים הילוי הירושוץ, חתן ר' דוד טעפלי,

והעסיך בשכנתו ישבת "אהה-שרקס" בירושלם.

לאחר מכן הועבר הארון לביביגנס' של ר' דוד יאחים אלטשולר, ננדדו של ר' דוד טעפלי, בברחת בית כנס לבנות' שאחוטו יסוד ווניל בשכונת "אבן-הושע" בירושלים. הארון היה בשימוש עד לגורוות מחהכ'יס בשצת תשס"ג.

לערך (לפני כ-20 שנה).

פ"ג חנוך היניג 8 ג' האיגוד פ' אכון פ' מילר

15

ע"ק חפי' ומגמי' הא למד וכות על ישראל, וביחס' על עם קוש' הוותבים בחזרותה, בואר. קוש' קמה מיט' ייברך, שלא' ז'יזיא עליון גז' לעז'. שם רשותם וובניינם נבלם⁹³. ואין הדבר לפני ר' רוז' לכלכת להסת משראל, ואבתהו לכל אחד מישראל גודלה היא לאין גז' וחרר. רואה הוא את האור הגדול שבנהמתה, את סגולות פלאים ואת זו התשובה החופף עליהם תמיד, את ברק הקודש ואת אור השכינה שאנה והה ממס בכל עת וככל זמן, בכל דרגה ובכל מקום. אני ר' השוכן אתם בתוך טומאותם, ובין כד ובין כד בנים אתם לד' אלהיכם אשדק ישראל.

פ"ג חנוך היניג 8 ג' פ' מילר

פ' מילר, יוזף, ג' האיגוד פ' אכון פ' מילר

שרה טהרה מקילת ריח גן עדן של משה בו אונן רואה הובה על שום אחד מישראל, ואבתהו לכל אחד מישראל גודלה היא לאין גז' וחרר. רואה הוא את האור הגדול שבחנמתה, את סגולות פלאים ואת זו התשובה החופף עליהם תמיד, את ברק הקודש ואת אור השכינה שאנה והה ממס בכל עת וככל זמן, בכל דרגה ובכל מקום. אני ר' השוכן אתם בתוך טומאותם, ובין כד ובין כד בנים אתם לד' אלהיכם אשדק ישראל.

16